

GUANYADOR DEL CILIP CARNEGIE MEDAL 2014

DIARI DEL BÚNQUER

KEVIN BROOKS

«EM VA SEMBLAR
QUE ERA CEC.
AIXÍ ÉS COM EM VA
ENGANYAR.»

DIARI DEL BÚNQUER

KEVIN BROOKS

Traducció de Víctor Aldea

Fanbooks

Título original: *The Bunker Diary*

© Kevin Brooks, 2013

© de la traducció, Víctor Aldea, 2015

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u,
Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.

Primera edició: març del 2015

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, S. L.

Dipòsit Legal: B. 3.345-2015

ISBN: 978-84-16297-15-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

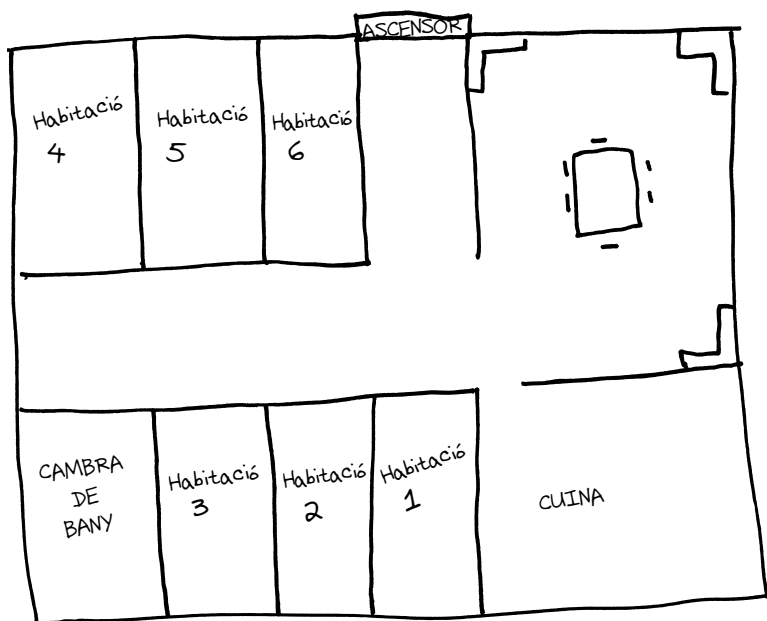
Dilluns, 30 de gener

10:00 a.m.

Això és el que sé. Sóc en un edifici rectangular que té el sostre baix. L'edifici és fet completament de ciment emblanquinat. Fa més o menys dotze metres d'ample i divuit metres de llarg. Al bell mig de l'edifici hi ha un passadís, de la meitat del qual en surt un altre de més petit que duu a l'entrada d'un ascensor. Al llarg del passadís principal hi ha sis habitacions petites, tres a cada costat. Totes són de la mateixa mida, tres metres per cinc, i totes tenen els mateixos mobles: un llit amb l'estructura de ferro, una cadira de respall dur i un armari al costat del llit. En un extrem del passadís hi ha una cambra de bany i a l'altre, una cuina. Davant de la cuina, al centre, hi ha una taula de fusta en forma de rectangle amb sis cadires, també de fusta. A cada cantonada d'aquella sala hi ha un banc per seure-hi en forma de L.

No hi ha finestres. Ni portes. Només es pot entrar i sortir per l'ascensor.

Tot plegat té aquest aspecte, més o menys:

A la cambra de bany hi ha una banyera d'acer, una pica d'acer i un vàter. Ni miralls, ni armaris, ni accessoris. La cuina disposa d'una pica, una taula, unes quantes cadires, una cuina elèctrica, una nevera petita i un armari penjat a la paret. A l'armari hi ha un bol de plàstic per rentar-hi els plats, sis plats de plàstic, sis gots de plàstic, sis tasses de plàstic, sis jocs de coberts de plàstic.

Per què sis?

No ho sé.

Aquí només hi sóc jo.

Tinc la sensació de ser sota terra. L'aire és feixuc i humit. No és humit, només desprèn la sensació d'humitat.

I aquest lloc fa olor de vell, però nou. Com si fes molt de temps que fos aquí, però que no s'hagués fet servir mai.

No hi ha interruptors enlloc.

Hi ha un rellotge a la paret del passadís.

Els llums s'encenen a les vuit del matí i s'apaguen a mitjanit.

Murs endins se sent un brunzit no gaire fort.

12:15 p.m.

No es mou res.

El temps passa a poc a poc.

Em va semblar que era cec. Així és com em va enganxar. Encara no entenc com hi vaig caure. No deixo de pensar-hi i quan hi penso m'agradaria haver actuat de manera diferent, però sempre passa el mateix.

Va ser diumenge al matí. Era d'hora. Ahir al matí no feia res d'especial, només badava pel vestíbul de l'estació de Liverpool Street. Procurava mantenir-me calent i buscava les sobres que algú hagués deixat dissabte a la nit. Duia les mans a les butxaques, la guitarra a l'esquena, els ulls clavats a terra. Diumenge al matí és un bon moment per trobar coses. Dissabte a la nit la gent s'emborratxa. Tothom corre per agafar l'últim tren cap a casa. Els cauen coses. Dinners, targetes, barrets, guants, cigarretes. Els que es cuiden de la neteja s'enduen la major part del que val la pena, però de vegades es deixen coses. Una vegada em vaig trobar un Rolex d'imitació. En vaig treure deu lliures. És per això que sempre val la pena donar-hi un cop

d'ull. Diumenge al matí, però, l'única cosa que vaig trobar va ser un paraigua trencat i un paquet de Marlboro mig buit. Vaig llençar el paraigua, però em vaig quedar les cigarretes. No fumo, però sempre va bé guardar-se les cigarretes.

I allà em tens, badant, capficat en les meves coses, quan un parell de païos que treballen a l'andana surten d'una porta lateral i es posen a caminar cap on era jo. Un d'ells era un habitual, un paio negre i jove que es diu Buddy i que normalment és legal, però l'altre no el coneixia. I el seu aspecte no em va agradar gens. Era un paio cepat, que duïa una gorra amb visera i sabates amb la punta d'acer i feia tota la pinta de buscar brega. El més probable era que no busqués res, i el més probable era que no m'haguessin molestat, però sempre és millor jugar sobre segur, de manera que vaig abaixar el cap, em vaig posar la caputxa i vaig sortir del vestíbul per anar cap a la parada de taxis.

Va ser llavors quan el vaig veure. El cec. Impermeable, barret, ulleres fosques, bastó blanc. S'estava dret al costat de la part de darrere d'una furgoneta de color fosc. Una furgoneta Transit, em sembla. Les portes de darrere eren obertes i a terra hi havia una maleta que semblava que pesés. El cec feia mans i mànigues per ficar la maleta a la part de darrere de la furgoneta. No se'n sortia. Tenia algun problema al braç. El duïa en un cabestrell.

Era d'hora i l'estació estava deserta. Vaig sentir com els dos homes de l'andana feien dringar les claus i reien per alguna cosa. Pel repic que feien les passes del paio cepat vaig saber que s'allunyaven, que es dirigien a les escales mecàniques que duïen al McDonald's. Vaig esperar

una estona per assegurar-me que no tornaven i llavors vaig dirigir l'atenció cap al cec. A banda de la furgoneta Transit, la parada de taxis era buida. Ni un sol taxi de color negre. Només érem el cec i jo. Un home cec que duia el braç en un cabestrell.

Vaig pensar-m'hi una mica.

Te'n pots anar si vols, vaig dir-me. No tens cap obligació d'ajudar-lo. Pots fúmer el camp i fora problemes. És cec, no ho sabrà mai, oi?

Però no me'n vaig anar.

Sóc un paio legal.

Vaig estossegar per fer-li saber que no estava sol, m'hi vaig acostar i li vaig preguntar si necessitava ajuda. No em va mirar. Va seguir capcot. I em va semblar que aquell gest era una mica estrany. Però llavors vaig pensar que potser allò era el que feien els cecs. Vull dir, quin sentit té mirar algú si de fet no el pots veure?

—És el braç —va murmurar mentre assenyalava el cabestrell amb el cap—. No hi ha manera d'agafar la maleta.

Em vaig ajupir i vaig aixecar-la. No pesava tant com semblava.

—On la vol? —li vaig preguntar.

—Al darrere —va respondre—. Gràcies.

A la furgoneta no hi havia ningú més, no hi havia ningú al seient del conductor. I això em va sorprendre. La part de darrere de la furgoneta també estava gairebé buida del tot: una mica de corda, bosses d'escombraria i una manta vella i plena de pols.

El cec va dir:

—Et faria res posar la maleta al costat dels seients de davant? Així serà més fàcil treure-la.

En aquell moment em vaig començar a posar una mica nerviós. Alguna cosa no anava alhora. Què hi feia allí aquell paio? On anava? On havia estat? Per què estava tot sol? Com punyeta podia conduir? Hòstia, un cec amb un braç trencat?

—Si no et sap greu —va dir.

Potser no és cec del tot?, vaig pensar. Potser encara s'hi veu prou per conduir? O potser és una d'aquelles persones que es fan passar per disminuïts perquè els donin un adhesiu especial per poder aparcar?

—Si us plau —va dir—. Tinc pressa.

Em vaig espolsar els dubtes i vaig pujar a la furgoneta. Tant li feia si era cec o no. Carrega la maleta a la furgoneta i que s'espavili. Vés a buscar un lloc calent. Espera que el dia es posi en marxa. Vés a veure qui trobes: el Sensorella, Bob el Guapo, el Windsor Jack. A veure què passa, avui.

M'acostava als seients de davant quan vaig notar que els amortidors de la furgoneta es movien i vaig saber que el cec hi havia pujat darrere meu.

—Deixa'm que et digui on vull que la posis —va dir.

Vaig saber que m'havia enganyat, però ja era massa tard i quan em vaig girar per mirar-lo, em va agafar pel cap i em va posar un drap humit a la cara, que em va fer ennuegar. Vaig ensumar alguna substància química, cloroform, èter o alguna cosa per l'estil. I llavors ja no podia respirar. Em vaig quedar sense aire. Els pulmons em cremaven. Em va fer l'efecte que em moria. Vaig forcejar, vaig moure colzes i cames, vaig picar de peus, vaig clavar puntades de peu, vaig moure el cap com un boig, però no va servir de res. L'home era fort, més fort que no

semblava. Amb les mans em va agafar el crani com si me'l subjectés amb un parell de cargols. Al cap de pocs segons em vaig començar a marejar i aleshores...

No res.

Suposo que vaig perdre el coneixement.

El següent que vaig saber era que estava assegut en una cadira de rodes a l'interior d'una gran caixa de metall. Tenia el cap tot emboirat i estava mig adormit, i, per un moment, o dos, de debò que vaig pensar que m'havia mort. L'únic que veia davant meu era un túnel inclinat ple d'una llum blanca i engegadora. Em va semblar que era el túnel de la mort. Vaig pensar que m'havien enterrat en un taüt de metall.

Quan al final em vaig adonar que no era mort, que allò no era un taüt, que la gran caixa de metall era, de fet, un ascensor, que la porta de l'ascensor era oberta i que el túnel de la mort no era res més que un passadís de color blanc normal i corrent que s'obria davant meu, em vaig treure un pes de sobre tan gros que, durant uns quants segons, no gaires, vaig tenir ganes de riure.

Les ganes no em van durar gaire, no.

Després d'aixecar-me de la cadira de rodes i d'entrar al passadís ensopegant, va passar una estona que no vaig saber què passava. Potser vaig tornar a perdre el coneixement, no ho sé. L'únic que recordo és que la porta de

l'ascensor es va tancar i que l'ascensor va tornar a pujar.

Em sembla que no va pujar gaire amunt.

Vaig sentir com s'aturava: *clong-cataclong*.

Eren les nou del vespre. Encara estava marejat i grogui i cada cop que feia un rot em seguia pujant un regust horrorós de substància química. Estava acollonit. Amb el cor a la boca. Tremolava. Absolutament confós. No sabia què fer.

Vaig entrar en una de les habitacions i em vaig asseure al llit.

Al cap de tres hores, en tocar les dotze, els llums es van apagar.

I vaig quedar-me assegut una estona envoltat per aquella foscor de pedra, escoltant amb atenció per si l'ascensor baixava. No sé què esperava, un miracle, potser, o potser un malson. Però no va passar res. Ni ascensor, ni passes. Ni la cavalleria, ni monstres.

No res.

Aquell lloc estava tan mort com un cementiri.

Vaig pensar que l'home cec devia esperar que m'adorés, però ja podia anar esperant! Estava completament desvetllat. I no pensava tancar els ulls.

Però suposo que estava més cansat que no em pensava. O això o bé encara patia els efectes de la substància amb què m'havia drogat. Potser una mica de totes dues coses.

No sé quina hora era quan al final em vaig adormir.

Encara era fosc quan aquest matí m'he despertat. No tenia cap sensació del tipus «i ara on sóc?» que se suposa

que t'agafa quan ets en un lloc desconegut. Tan bon punt he obert els ulls sabia on era. És clar que no sabia on era, però sabia que era la mateixa foscor desconeguda en què m'havia quedat adormit. He reconegut la sensació subterrània de l'aire.

L'habitació era negra com una mala cosa. Sense llum. Sense que hi pogués veure gens. He arribat a la porta a les palpentes i he sortit al passadís, però la cosa no ha millorat. Fosc com la gola del llop. No sabia si tenia els ulls oberts o tancats. No veia res. No sabia quina hora era. No veia el rellotge. Ni tan sols podia endevinar quina hora era. No hi havia res que m'ajudés a endevinar-ho. Ni finestres, ni paisatge, ni cel, ni so. Només hi havia una foscor sòlida i aquell brunzit no gaire fort mur endins que em crispa els nervis.

Em sentia com un no-res. Existia en un no-res.

Foscor pertot.

He seguit palplant les parets i picant a terra amb el peu per convence'm a mi mateix que jo era real.

Havia d'anar al lavabo.

Ja havia recorregut la meitat del passadís, resseguint la paret a les palpentes quan, de cop i volta, els llums s'han encès. Pam! Un esclat silenciós i una blancor estèril ho han il·luminat tot. M'ha espantat moltíssim. He estat cinc minuts sense poder-me moure. M'he quedat allà, palplantat, amb l'esquena contra la paret, intentant no pixar-me a sobre.

El rellotge a la paret marcava l'hora.

Tic, tac, tic, tac.

I hi he dirigit els ulls, atrets per aquell so. Em semblava molt important saber quina hora era, veure movi-

ment. M'ha semblat que era com si hagués de ser important. Un senyal de vida, suposo. Alguna cosa en què pogués confiar.

Eren les vuit i cinc.

He anat al lavabo.

A les nou, l'ascensor ha tornat a baixar.

En aquell moment era a la cuina remenant-ho tot, a la recerca d'alguna cosa que pogués fer servir d'arma, alguna cosa esmolada, o que pesés, o esmolada i que pesés. No hi ha hagut sort. Tot està collat, soldat a la paret o és fet de plàstic. M'he posat a buscar a l'interior de la cuina elèctrica, amb l'esperança que pogués arrencar trossos de metall o alguna cosa quan he sentit que l'ascensor es posava en marxa *clong-cataclong*, un brunzit feixuc, un cop ferm, un clic agut...

I llavors el soroll de l'ascensor que baixava: *nnnnnnnnnnnnnn...*

He arreplegat una forquilla de plàstic i he sortit al passadís. La porta de l'ascensor era tancada, pero sentia com el cambрил s'atansava, nnnnnnnnnnnn...

Els músculs se m'han posat en tensió. Els dits han agafat la forquilla de plàstic amb força. Una sensació patètica, inútil. L'ascensor s'ha aturat. *Cataclong*. He escapçat la punta de la forquilla, he fregat l'extrem dentat amb el dit gros i he clavat els ulls a la porta de l'ascensor mentre s'obria, *mmm-caixxx-tac*.

No res.

Era buit.